

Besseney Krisztina

AGGÓDÓ MAMA

Besseney Krisztina neve, mára talán mindannyiunk számára összeforrott az autósporttal.

Volt Ő Rallye bizottsági tag, csapatvezető, jelenleg neves újságíró, főszerkesztő, és mindezek mellett egy aggódó anya is, hisz fia Besseney Zoltán jelenleg az Országos Rallye Bajnokság egyetlen dízel autójával versenyzik, talán nem is eredménytelenül. A helyzet sajátos, hiszen mint szakújságírónak, nyilván meg van a saját személyes véleménye a kialakult sportpolitikai helyzetről, de mivel fia is versenyzik, publikus módon nehezen alkot véleményt, hisz ma már Ő is tarthat esetlegesen a fiát érő retorzióktól. Mindezen tények tudatában faggattuk Őt.

- *Hogyan kerültél kapcsolatba az autósporttal?*

Klasszikus, jókor voltam jó helyen történet. Anno, amikor még nem létezett önálló szövetség, hanem az Autóklub sportosztálya irányította a hazai autó- és motorsportot (egyébként visszasírhatjuk azokat az időket, Nádor István vezetésével együtt!) én az oktatási osztályon dolgoztam, ami történetesen egy emeleten volt a sportosztállyal. Ők kevesen voltak, ezért néha besegítettem nekik az adminisztrációban. Miután elkezdett komolyabban is érdekelni a dolog, Nádor Pista elzavart tanulni, mert úgy vélte a jó szakember legyen mindenben felkészült. Így lettem sportbíró, majd sportvezető, végeztem el a Testnevelési Főiskola több karát, pl. a technikai sportágban én vagyok az egyetlen nő, akinek edzői diplomája is van. Ez utóbbit egyébként nem csupán „plusz egy papírként” fogtam fel sokáig, hanem egy „megszállott” kis csapattal hosszú évekig dolgoztunk azon, hogy az autósport is olyan elismert sportág legyen itthon, mint mondjuk a foci. Edzőtáborok, felmérések, pszichológia... stb. Elmúlt..., mint ahogyan sajnos sok minden jó.

- *Az elmúlt időben milyen munkát végeztél a sportvezetésben?*

Nehéz lenne mind felsorolni. Egyébként, úgy érzem régebben más rangja volt bizonyos dolgoknak. A sportbírók például nagyon komolyan vették munkájukat, s hajtottak a jobb minősítésért. Nemzetközi besorolást csak kevesen kaptunk, ami igen nagy megtiszteltetésnek számított. Szerencsésnek tartom magam, hogy a tűzközelben lehettem a „friss” szakágak hazai indulásakor (autocross, rallycross, tereprally). Voltam szakágvezető, irányítottam versenyeket és persze mindezek kapcsán a szakmai vezetésben is eltöltöttem évtizedeket.

- *Hogyan éled meg a jelenleg kialakult helyzetet?*

Csodálkozom. Ugyan már régóta nem vagyok tagja a sportvezetésnek, de úgy érzem, az elmúlt években akkor is elmondhattam véleményemet – talán még kíváncsiak is voltak rám -, ha az nem feltétlenül egyezett a „hivatalos” állásponttal. Ma ebben már egyáltalán nem vagyok biztos. Persze a véleményemet, esetleges kritikámat most is nyugodtan megfogalmazhatnám, sőt akár le is írhatnám - elvégre sajtószabadság van -, de biztos, hogy ezzel ártanék. No, nem magamnak, vagy lapunknak, hanem saját fiamnak! Egyrészt, mert manapság már elfelejtették azt az erényt, hogy a hibákat is el lehet ismerni. Másrészt, mert van egy csúnya fenyegetettség a szabályzatba iktatva, nevezetesen, hogy nem szabad „csúnyán nyilatkozni”, mert az retorziókkal jár. Szóval, inkább csak csodálkozom.

Egyébként, mint „szimpla” újságíró is csak csodálkozom. Például nekünk év elején kellett akkreditálnunk a szövetség rendezvényeire, ami helyénvaló. Ami furcsa, hogy a kérelmet a szövetség Média bizottságához kellett benyújtani, ami pedig alapszabályilag nem létezik. Média ügyekben különben is kicsit „gubancos” a szövetség.

- *Mi a véleményed a versenyzők jelenlegi megnyilvánulásairól?*

Nem lepődtem meg azon, hogy meg vannak zavarodva. A legborzasztóbb, hogy már időnként pl. én sem tudok tanácsot adni, még a saját gyerkőcömnek sem. Sajnos, ha a szabályokat nem egyféleképpen lehet csak értelmezni, akkor mindig gond lesz. Az „elnézések”, engedmények csak ideig-óráig lehetnek jó megoldások, s ha ilyen alapon tartoznak össze csoportok, akár régiek, akár újak, azok előbb-utóbb visszaütnek. Egyébként sajnálom is őket, meg nem is. Azért sajnálom, mert a legtöbbjük nagy ívben letojja, hogy mi történik a fejük felett. Többnyire csak versenyezni szeretnének, de azt nem fogják föl, hogy bizony ők döntenek el, hogy kik mozdítják előre szekerüket.

- ***Mi lehet a megoldás?***

Én mindig az alapokhoz térek vissza. A lehető legjobb, még ha néha fájdalmas is, a szabályok szigorú betartása, betartatása. Szerintem, ha a versenyzők abban biztosak lehetnének, hogy mindig és minden területen, mindenkire azonosan érvényes szabályok szerint mehetnének a dolgok, akkor egy fokkal már beljebb lennének. Igaz, ehhez minden egyes versenyzőnek tudomásul kellene vennie, hogy nincs kivételezés, amit a különböző érdekekkel bírók biztos, hogy nem szívesen nyelnek le, de csak ez lehet a kiindulási alap. Persze igaz ez a dolog az irányítói oldalról is, a szabályokat maradéktalanul ismerő és betartatásukra képes vezetők kellene. Komolyan hiszem azt, hogy a szigorú szabályok övezte környezet minden területen rendet teremt, amiből a mainál jóval egészségesebb légkör születhet. A legnehezebb persze ennek megvalósításhoz a megfelelő személyeket megtalálni....